

Personalități

Consortiu:

Coordonator:

Parteneri:

Obiective educaționale

- training profesori și elevi;
- materiale educaționale comprehensive;
- rețea seismometre educaționale;
- curriculum școlar

Obiective științifice

- baze de date cu înregistrări seismice de la aparatura instalată în școli, ce urmează a fi integrată în arhiva seismică națională și internațională;
- introducerea în școli a utilizării unor instrumente avansate de lucru și metode experimentale.

Obiective sociale

- facilitarea interacției dintre elevi, profesori și cercetători.
- crește conștientizarea necesității geostiințelor ca discipline pre-universitare, creând potențialul promovării acestora ca opțiuni pentru o viitoare carieră.

Informații și imagini preluate din colecția *Despre cutremure și efectele lor. Caietul profesorului/ Caietul elevului.*

Rețeaua Seismică Educațională din România (ROEDUSEIS-NET)

Proiect finanțat în cadrul Programului Parteneriate de:

UEFISCDI - Unitatea Executivă pentru Finanțarea Învățământului Superior, a Cercetării, Dezvoltării și Inovării

Secolul XX a cunoscut un interes crescut în studiul științific al cutremurelor. Ar trebui remarcat, totuși, faptul că cercetarea cutremurelor s-a extins și din cauza numeroaselor regiuni ale globului afectate de cutremure: Japonia, Statele Unite, Europa, Rusia, Canada, Mexic, China, America Centrală și de Sud, Noua Zeelandă, Australia.

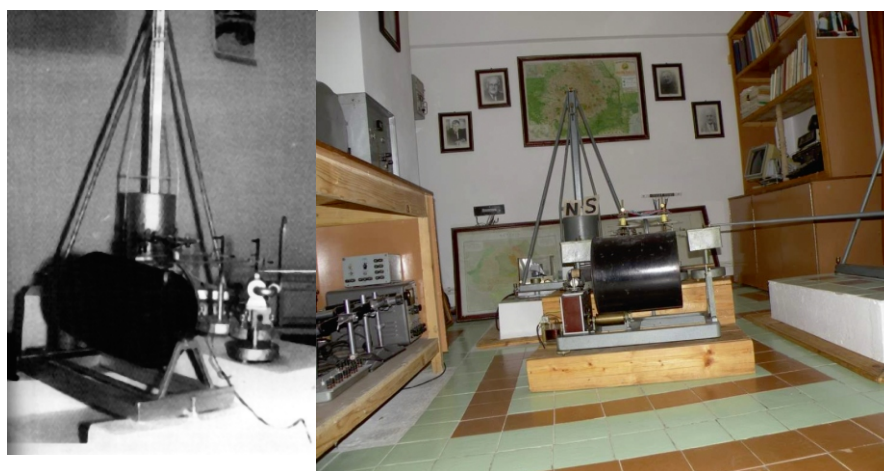
La începutul secolului XX, măsurătorile seismice erau simple descrieri, numite evaluări de intensitate. În 1902, seismologul italian Giuseppe Mercalli (poza din dreapta) a definit scara de măsurare a intensității cutremurelor, luând în considerare daunele cauzate clădirilor și felul în care simțeau oamenii cutremurul. Scara de intensități a lui Mercalli, cu mici modificări, este folosită și astăzi.

Totuși, seismologii aveau nevoie de o modalitate prin care să determine dimensiunea, amploarea cutremurului. Aveau nevoie de o măsură cantitativă, numerică, pentru a putea compara mărimea cutremurelor, nu doar de a cataloga daunele sau percepțiile, așa cum se făcea cu metoda calitativă a lui Mercalli. Acest factor critic a fost stabilit în mod definitiv în 1935, de către seismologul american Charles F. Richter (poza din stânga), profesor de seismologie la Institutul de Tehnologie din California. Sistemul său de măsurare, numit scara de magnitudine Richter, s-a bazat pe studiile sale asupra cutremurelor din sudul Californiei. Scara de magnitudine Richter a devenit cea mai utilizată metodă de evaluare a mărimii cutremurelor.

În România, deși primele însemnări despre cutremure există de peste un mileniu, totuși studiile sistematice de seismologie apar abia la sfârșitul secolului al XIX-lea. Inițierea studiilor de seismologie a aparținut directorului Institutului de Meteorologie din acea vreme, fizicianul Ștefan Hepites (stânga). Însă fondatorul seismologiei românești trebuie considerat academicianul Gheorghe Demetrescu (dreapta), care a pus în funcțiune un seismograf, începând cu 1 ianuarie 1935, în stația seismică București (stație instalată în subsolul Observatorului Astronomic), îmbunătățind astfel proiectul inițial al seismografelor Mainka.

Seismograful îmbunătățit de Demetrescu (arhiva INCDFP), aflat în prezent la muzeul Observatorului Seismologic Dr. Radu Cornelius, din Vrîncioaia

După cutremurul din 10 noiembrie 1940, academicianul Demetrescu, ajutat de prof. Gheorghe Petrescu, a creat Serviciul Seismic Național, prin instalarea stațiilor seismice la Focșani și Bacău în 1942, la Câmpulung-Muscel în 1943, iar după 1950, la Iași și în comuna Vrîncioaia. Tot după 1950, prof. Cureaua a instalat stația seismică de la Timișoara, apoi alte două stații, la Șușara și Gura Zlata, realizând o mini-rețea de stații seismice pentru studiul cutremurelor din Banat.